

Hubertova jízda 20. 10. 2024

„Ale je tady krásně“, nejde tento krásný příběh začít jinak než nezapomenutelnou větou, z krásné komedie Na samotě u lesa. Já nejsem na samotě u lesa, jsem daleko od samoty. Jsem v krásných jižních Čechách v léčebně Červený dvůr. Přijel sem do Červeného dvora 30.08.2024, protože jsem nechtěl být sám. Sám se závislostí na hracích automatech. Vlastně, vždyť já zase až tak sám nejsem. S mojí závislostí jsem se seznámil před dvaceti lety. Od té doby neuděláme bez sebe ani krok. A to i přesto, že ona závislost je můj úhlavní nepřítel, a že se jí do konce života nezbavím. A tak jsem sem do krásného Červeného dvora oba dva přijeli, protože „lidi povídaj, že je tu krásně a že tu není samota. A já jsem moc rád, že ty lidi měli pravdu. Je tu moc hezky a je mi úplně jedno, co si o tom myslí má závislost. A schválně jsem jí vzal 20. 10. 2024 na Hubertovu jízdu abychom já i ona viděli i zažili to, o čem by se mi nám ani ve snu nezdálo.

Již dva dny dopředu vozili do zelené arény Červeného dvora majitelé jejich životní koníčky. Od prvních vteřin jsem cítil vůni koní připravujících se na velké vystoupení. Těšil jsem se na něco, s čím jsem se v životě nesetkal. Bylo krásné počasí, podzimní scéna s nechybějící pohodou. Prostředí zámecké zahrady na mě působilo velkým barevným pódiem, v jehož zákoutích čekali jezdci na koních. Připraveni na start Hubertovy jízdy za liščím ocasem. Užíval jsem si atmosféru krásného dne, ta blízkost se čtyřnohými atlety, nedá se to popsat. Byl jsem přímo vtažen do scénáře podzimního příběhu. Z dálky jsem zaslechl výstřel a najednou se proti vám řítí hnědá vlna a já cítím zvláštní mrazení v zádech.

„Zas krásný den se dnes přede mnou otevřel, já do něj vcházím“.

Byl to tak krásný den, že jsem já a závislost, neměli vůbec na sebe čas. A co už jsem vůbec netušil, že Červený dvůr je plný překvapení a splněných přání. Sám jsem se o tom přesvědčil a jsem za to moc rád. Až jednou budu opouštět Červený dvůr „bohužel i se závislostí“, už dnes vím, že mi bude smutno. A, že to vše co mě tu během léčby provázelo, zůstane pro mě navždy nezapomenutelné.

A já se sám sebe ptám: Přijedu za rok? Odpověď: Ano, přijedu.

„Ale je tady krásně“, jak jinak zakončit příběh, který se opravdu stal.

Pavel B